

סיפור לשבת:

כריסטופר בי. קולומבוס הוא שמו הבריוני של אחד מגדולי הספרות הבריונית בימינו. קולומבוס, שהוא היט טוריון, מזרחולוג וערבולוג בעל-מוניטין, מגיש לנו בסג' נון קליל ובצורה מרתקת את ספרו החדש, בו הוא חוזר שואה לאנושות, אם תינתן לערבים האפשרות לרכוש מש-

אבים כפי יכולתם. אם כי הספר הוא משל בלבד, יש להתייחס אליו ברצינות. הוצאת זוארץ רכשה לעצמה את זכויות הפירסום בעברית.

„ושיאנו יודע לשאול“, אמרו חכמי ההגדה לפסח, „אתה פתח לו“. פתח, במונח של הסבר. רוצה לאמר הבאר, טען, התוכה, נמק, צעק, סתור, לקק, התמרמר, בכה, לחץ, לטף והוכח לאור תו תם מטומטם, (גוי בדרך כלל) — כי אתה הטהור מכולם, הוזה מכולם, היפה מכולם. אתה הצודק!

פתח לו איפוא לאותו הנ"ל. ואם יתעקש פתח את ראשו. ומיד. בפסוקים אלה גלומה תורת ההסברה כולה על רגל אחת. במילים אחרות, לא חשוב מה יעשו היהודים — חשוב מה יגידו המסבירים.

וכאן בא „zoo-הארץ“ ומציע את שרותיו הטובים. צרור קט של רעיונות, פלקטים, סיפורים לגיל הרך, עובדות ומספרים המצטרפים למכלול אחד של הסברה. הסברה להרמת המור ראל מבית. ולשיפור תדמיתנו מחוץ. המצב מחורבן — הסברה. העולם נגדנו — הסברה. רבין מסתבך — הסברה. סאדאת מפתיע — הסברה. אחותך זונה — הסברה. אין עליה — הסברה.

ועכשיו כולנו ביחד. שלוש ארבע, מי יצילנו מרעב?
מי יתן לנו לחם רב?
ומי ישקנו כוס חלב?
מי יגרש ימי שרב?
הו!
למי ברכה?
הו!
למי תודה?
להסברה ולהסברה.

פרק א': מסגד במינסוטה.

כשראית לראשונה את הטירה, דימית בנפשך כי הינך מסייר להנאתך באחת האחוות הוותיקות שבצמק דיי בונשייר. אך מייד הרגשת בהבדל מקפיא דם: הטירה העצומה, בת-סיגנונו של אדוארד השני, ואשר צריחיה הוזקרו למרחקים, היתה ניצבת בלב ליבו של מידבר חולי, מקצה האופק ועד קצהו.

הטירה היתה בית מגוריו ולישכתו של נסיך וראש ממשלת נסיכות הנפט אברוזומבי, השייך סלימאן אברזסעיד. בחדר המילחמה שבמרכז הטירה שוטט בעצלתיים השייך אברזסעיד והביט בשעונו כשהוא מגחך להנאתו: מחוגיו הירקרקים של השעון האטומי הראו כי השעה היתה 11:28:60. כלומר, 00:31:54 לפני פוג האולטימטום.

אברוזומבי, נסיכות-נפט קטנה המונה ארבעים וחמישה אזרחים, ובה כתשע מאות בנקים, הצליחה להקים צבא מעולה של מאות אלפי לוחמים המצויידים בטנקים, במטורי סייקרב משוכללים ובטילים. רק לאחרונה הצליחו מדעני אברוזומבי לממן רכישת סודות הנשק הבירוקרטומי הנורא ובעקבות הצלחה מסחררת זו פנה השייך אברזסעיד לעור לם המערבי באולטימטום: הפיכת הפנטגון למסגד והתי-

אסלותו של נשיא ארה"ב. בעוד מכשירי הקשר מטרטרים והמחשבים פולטים אור תות צבעוניים, נכנס אחמד, סריסו של אברזסעיד ושר החוץ שלה, ואמר: „שר החוץ האמריקאי שוב הגיע, להכניס אותו?“

„תכניס...“ חייך אברזסעיד בעורמה, כשהוא מחכך בשפמו המשומן.

שר החוץ האמריקאי הממושקף נכנס ותיקו בידו. הוא מחה אגלי זיעה נוצצים מעל מצחו ואמר: „קיבלתי הס' כמה עקרונית של שש-עשרה מדינות להתאסלם, כולל קליפורניה —“

„לא מספיקו“ קטע אותו אברזסעיד. „אנא, יבב שר החוץ האמריקאי, אל תשמיד את העולם,“ הוא כרע על ברכיו ונישק את רגלי השייך. „הביתה!“ צרח אברזסעיד.

„אל תהרגו אותנו!“ געה שר החוץ בככי, „אנחנו אמי ריקאים טובים,“ „אנחנו רוצים לחיות...“, „ניתן לכם את ישראל במתנה...“

* פטרוליה — שם קוד לפטרול-דולר. פטרוליה שחורה. סימון ביי-לאומי לנפט ערבי.

ילד זכור והישמר

הצדק שייך לנו -
ולא לאף אחד
אחר!

ומשהו לגיל הרך

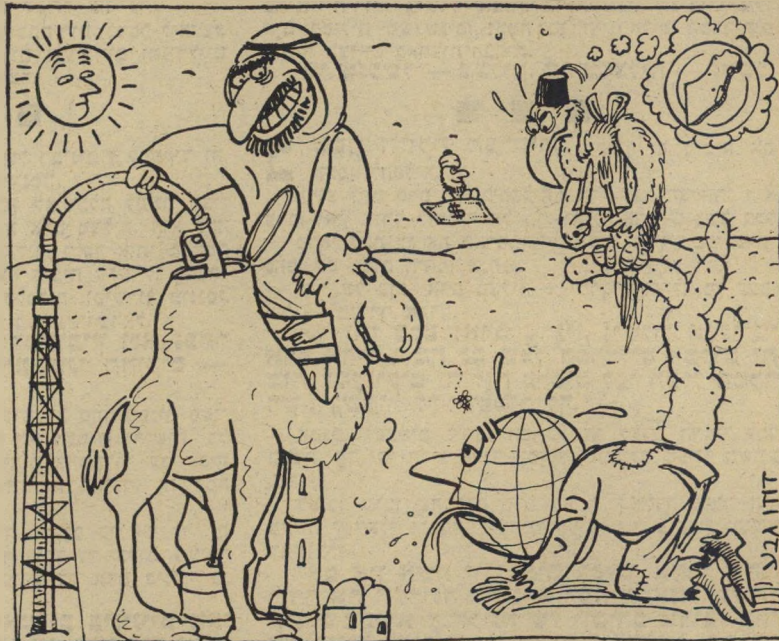
מכת הארבה

לכל חיה בית, לכל יצור — מעון.

לנמלה קינה — ולדב מאורתו. לחפרפת מחילתה — וליעל חגונו, לאדם ביתו ולעם — מדינתו. לבד מן הארבה. לארבה אין בית. עוט יעוט הארבה על כל הנקרה בדרכו ישמיד, יהרוס, יכלה ויר-מוס. כך הוא הארבה ילדים. וכך הם הערבים.

הערבים. מאות בשנים עשו בביתנו כבשלהם. השמידו יערותינו, כילו שדותינו, הפכו אגמינו ושבתינו לים-חול. עד כי נאלצנו לסלקם כשם שמסלקים את הארבה. בתופים ובקול נפץ. ועתה חפצים הם אותם ערבים לשוב לארצנו, וטענה מוזרה בפייהם כי השתלטנו על ביתם. השמעתם? בית לארבה. הא, הא. וברצונם לרכך טענותיהם, אומרים הם כי לא לכל הבית כוונתם, ודי להם במרפסת. אותה מרפסת נאה שבנינו מאוחר יותר בעמל כפינו לתפארת הבית. וסגרונה בתריסול.

את המרפסת הם מבקשים. מה צורך לארבה במרפסת? זכרו זאת ילדים בפגשכם באש"ף בשדה הקרב.

קריקטורה אחת ולתמיד